

12.

Laskavost je klíč k srdci

Giovanni zabušil na vrata statku na druhé straně skal.

„Nic nechci a nic nemám,” ozvalo se zevnitř. Giovanni zabušil na vrata podruhé, ale v domě už bylo ticho. Giovanni zabušil na vrata potřetí. Najednou se vrata otevřela a objevil se v nich rozložitý muž s šedivými vlasy.

„Říkám, že nic nechci a nic nemám,” zopakoval důrazně a postavil se Giovannimu do cesty. „Dobrý den přeji,” pozdravil ho Giovanni přátelsky.

„To není dobrý den, když mi chceš něco prodat!” zabrblal stařec.

„Nechci ti nic prodat. Přišel jsem tě o něco poprosit,” odpověděl Giovanni a rychle pokračoval, aby mu muž nemohl skočit do řeči. „Mohl bys mi půjčit na Štědrý den svého vola?” Stařec na něj vykulil oči.

„Víš, bratr František, co bydlí

se svými přáteli ve skalách za Grecciem, by chtěl letos oslavit Vánoce trochu jinak. Vrátil se z toho místa, kde se Ježíš narodil, a chtěl by, abychom zažili to, co on zažil tam. Prostě, jak bych vám to jenom vysvětlil, jesle, sláma, osel... Chce oslavit Boží chudobu a chybí mu k tomu vůl,” Giovanni sebral všechnu odvahu, co v něm zbyla, aby řekl: „A ty jediný vola máš!”

Stařec zvedl obočí: „Můžeš mi laskavě říct, proč bych ti ho měl půjčit? Něco ti dlužím? Nějak si nevzpomínám, že bych ti měl něco oplácet. Tak proč bych ti ho měl o Vánocích dát? Sám ho potřebuji! Je to dobrý vůl. Mohu ho zapráhnout za jakýkoli náklad.”

„Ale o Vánocích se přece nepracuje! Svatá noc je svatá i pro zvířata. Jsou to také Boží stvoření, která slaví, že se narodil jejich Tvůrce!” namítal Giovanni, ale stařec se mračil stále víc.

„Mého vola nedostaneš, a basta!” řekl rozhodně.

Giovanni sáhl do kapsy, rozbalil kapesník a podal starci zlatý křížek. Když jej Norbert uviděl, dlaně, které měl celou dobu zaťaté v pěst, povolily. Při pohledu na kříž se rozplakal.

13.

Není dobré být sám

„Pro dobrého Boha, kde jsi vzal ten křížek?” zeptal se Norbert tiše a Giovanni vyprávěl.

O zrzavém klukovi s naraženou nohou, o ženě z Rybářské ulice a o hledání někoho, kdo by mu půjčil vola.

„Ano, ten křížek patří Alžbětce,” potvrdil mu jeho slova Norbert.

„Před dvanácti lety odešla z domova.” A pokračoval: „Víš, chtěl jsem pro ni jen to nejlepší.”

Dobré vychování, nejlepšího manžela a k tomu snad všechno štěstí, které se dá na zemi najít. Ale ona si vzala toho posledního chudáka. Moje hodná dcera, která si zasloužila jen toho nejvýznamnějšího a nejbohatšího!” Norbert si utřel oči a nos do rukávu. „Po svatbě odešla.” „Copak jsi k ní za celou tu dobu nešel? Nechtěl ses usmířit? A co Marco? Znáš přece svého vnuka, nebo ne?” naléhal Giovanni.

Norbert jen zavrtěl hlavou: „Nejdřív jsem si myslel, že se vrátí, protože pozná, že udělala chybu. Pak jsem si myslel, že se vrátí, aby se omluvila. A pak už jsem si nemyslel nic. Ani o mě pohledem nezavadila. Zapomněla na mě!” vzdychl Norbert. „Nezapomněla na tebe, to jen samota zatvrdila tvoje srdce. Ale teď se to může změnit. Křížek se jí musí vrátit. Možná je to pro tebe příležitost navštívit vnuka!” dodával Giovanni starci odvahu. „A usmírování začnu hned u tebe!” prohlásil Norbert rázně. „Toho vola si můžeš půjčit!”